

γυροποταμιά ἡ, Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) — Μ. Λιουδ., Κρητικ. μαντιν., 17. 89. 225 Ε. Σπανδωνίδ., Κρητικ. τραγούδ. 95. Ν. 'Εστ. 27 (1937), 1655.

Ἐκ τῶν οὖς. γῦρος καὶ ποταμιά.

Ἡ ὄχθη καὶ τὰ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ μέρη ἐνθ' ἄν. : Τὰ σπίτια στέκονται κοπαδιαστὰ 'ς τὸ μάκρος τῆς γυροποταμιάς Ν. 'Εστ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἀγάπη δίχως πείσματα δὲν ἔχει νοστιμάδα, ὡς δὴ γυροποταμιά, πὺν λείπ' ἢ πρασινάδα Μ. Λιουδ., Κρητικ. μαντιν., 89. 225

Ποτ' ἀπ' τὴ γυροποταμιά δὲ λείπ' ἢ πρασινάδα μὴδὲ κί ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ἢ ροδοκοκκινάδα Κρήτ.

Πάντα 'ς τὴ γυροποταμιά δὲ λείπ' ἢ πρασινάδα οὔτε κί ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ἢ γλυκοκοκκινάδα αὐτόθ. Συνών. ἀκροποταμιά, ἀκροπόταμος, γιάλδς 1β, γυροποταμίδα.

γυροποταμίδα ἡ, Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Μ. Λιουδ., Κρητικ. μαντιν., 10.

Ἐκ τῶν οὖς. γῦρος καὶ ποταμίδα.

Γυροποταμιά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Ὡσὰν τὸ σφακουλόλουνδ' 'ς τὴ γυροποταμίδα ἐτσά' τονε κ' ἢ μούρη τζης ὀφές ἀπὸ τὴν εἶδα Μ. Λιουδ., Κρητικ. μαντιν., 10

Τρεῖς Ἀτζίγαν'οι ἐγεύγοντο σὲ γυροποταμίδα, κ' οἱ τρεῖς σγονροὶ κ' οἱ τρεῖς ξαθοὶ κ' οἱ τρεῖς μανρα-τζιγάνοι Κρήτ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυροποταμιά.

γυροπόταμο τό, Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) — Σ. Πασαγιάνν., Ἀντίλ., 28.

Ἐκ τῶν οὖς. γῦρος καὶ ποτάμι.

Γυροποταμιά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. Ἐκεῖα ὅθ' εὖ γυροπόταμο δέσε τὴν αἶγα ἀπὸ ν'αι φυτρωμένος ἄγου-στρος νὰ βοσκηθῇ Κρήτ. (Κίσ.) || Ἄσμ.

Γυροποταμιά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὰ γυροπόταμα δὲ λείπ' ἢ πρασινάδα, μὲνδ' ἀπὸ τὰ χεῖλάκια σου ἢ ροδοκοκκινάδα Κρήτ. || Ποίημ.

Τὰ πρόβατά τους οἱ βοσκοὶ 'ς τὰ ἡσκιώματα σταλίζουν, κάτου 'ς τὰ γυροπόταμα, 'ς τίς ρεματιές τὰ γίδια Σ. Πασαγιάνν., Ἀντίλ., 28.

γυροπράσινος ἐπίθ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γῦρος καὶ τοῦ ἐπίθ. πράσινο.

Ἐπὶ ἐνδύματος, τὸ ἔχον ἐκτὸς τοῦ ἄλλου χρώματος πρά-σινον περίγυρον : Ἄσμ.

Θέλεις τὰ ξά, θέλεις τὰ βά, θέλεις τὰ βελουδέμα, θέλεις τὰ γυροπράσινα, πὺν σου 'φερε ὁ Γιάννης;

γῦρος ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. γῦρο Καλαβρ. (Βουν.) γῦρους βόρ. ιδιόμ. γῦρους Σαμοθρ. ὕρος Κάρπ. Κάσ. Νάξ. (Ἀπύ-ρανθ. Κωμιακ.) Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Γαρδικ.) Σκυρ. ὕρους Στερελλ. (Παρνασσ.) γιοῦρος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἰγίν. Εὔβ. (Κύμ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Οἰτυλ.) γιοῦρε Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Τυρ. κ.ά.) γυρός Κύπρ. γύρη ἢ, Φοῦρν. γῦρος τό, Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. γῦρος. Διὰ τὸν τύπ. γυρός βλ. Σ. Μενάρδ., Ἀθηνᾶ 41 (1929), 53.

1) Ὁ κύκλος, ἢ περιφέρεια ἐπιφανείας, κατ' ἀρχήν, κυ-

κλικῆς κοιν. καὶ Καλαβρ. (Βουν.) Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Τυρ. κ.ά.): Ὁ γῦρος τοῦ ἄλωνιου - τῆς ἀνέμης - τοῦ χωραφιοῦ - τοῦ ἀμπελιοῦ - τοῦ σπιτιοῦ κοιν. Σκάπτω τὸν γῦρο τοῦ χωραφιοῦ μὲ τὴν ἀξίνη Σίφν. Ἀφήκαμε 'ς τὸ χω-ράφι ἄσπορο τὸ γῦρο Κρήτ. (Κίσ.) Τὸ γῦρο τὸν ἀπεργά-ζουν (τὸν σκάπτουν μὲ τὴν ἀξίνην) Κύθν. || Γνωμ.

Σάσ' τοὺς γυροὺς τῶχ χωραφκῖω σ-σου,

νὰ γεμώσουν οἱ γυροὶ τῶν ἄλωνιῶ σ-σου

(ἐκ τῆς συστηματικῆς καλλιεργείας τῶν ἀγρῶν ἐξαρτᾶται ἢ καλὴ συγκομιδὴ θάσ' = φτειάζε, καλλιέργησε) Κύπρ.

2) Ἡ περιφέρεια ἀντικειμένου παρουσιάζοντος κυκλικὸν σχῆμα κοιν. καὶ Καλαβρ. (Βουν.) Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Τυρ. κ.ά.) Πόντ.: Ὁ γῦρος τοῦ πιάτου - τοῦ ταφιοῦ-τοῦ καζανιοῦ-τοῦ τηγανιοῦ - τῆς κατσαρόλας - τῆς χύτρας-τῆς πίττας κοιν. Ὁ γῦρος τοῦ κανιθελιοῦ (= κοσκίνου) Πελοπν. (Κορινθ.) Ὁ γῦρος τοῦ κοστιθίνου Κῶς κ.ά. Ὁ γῦρος τοῦ δριμυνοῦ Σίκιν. Μὲ τὸ μαλάσερο μεταίρ-ρομεν δὸν γῦρον δοῦ μύλον, νὰ δελέσ-δωμεν δ' ἀλεύρι (μὲ κομμάτι ἀρνοπροβειᾶς σκουπίζομε τὸ γῦρο τῆς μυλόπε-τρας, γιὰ νὰ μαζέψωμε τὸ ἀλεύρι) Βουν. 3) Τὸ ἔχον κυκλικὸν σχῆμα ἀντικείμενον, ὡς : α) Ὁ δακτύλιος Θεσσ. (Πήλ.) Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Τυρ. κ.ά.): Μαζώνουν οὐλ' οἱ ζ'ιθιοί, πααίν'νι 'ς τοῦ σπῖτ', νὰ ποῦμι, τοῦ συμβαστικοῦ μὴ καλούδια, μανδήλια, γραβάδες, π'κάμ'σα κί μὴ τοῦ γῦ-ρου, τοῦ δαχ'λιδ', νὰ ποῦμι (συμβαστικοῦ = μνηστῆρος, κα-λούδια = δῶρα). Πήλ. Ὁ γαμπρὲ ἐνι τθεροῦ τὰ νύθη τὸ γιοῦρε Μέλαν. β) Ἡ χρυσὴ στεφάνη, ἢ περιβάλλουσα φλω-ρίον ἢ ἄλλο στρογγύλον κόσμημα Σύμ. κ.ά. || Ἄσμ.

Ὁμορφα πὺν ταιριάζετε, σὰ δοὺς ἄγι - Ἀναγῦρους, σὰ δὰ Βενέτικα φλουριά μὲ τοὺς μέλους γῦρους

Σύμ. γ) Ὁ περιβάλλων τὸν λαιμὸν τῶν αἰγοπροβάτων ζύ-λινος κλοιὸς ἢ δερματίνη λωρίς, ἐπὶ τῶν ὁποίων προσαρμό-ζονται τὰ κουδούνια Σαμοθρ. δ) Τὸ κυκλικὸν στόμιον τῶν φρεάτων Μέγαρ. Τσακων. : Ἐπετσε ὁ γιοῦρος τοῦ πηγα-διοῦ Μέγαρ. Συνών. ποτζάλι. ε) Ἡ λωρίς λευκοῦ ὑφά-σματος, ἢ περιθέουσα τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν κοφίνου, εἰς τὸν ὁποῖον τοποθετοῦνται τὰ πρὸς πλῆσιν λευκά ροῦχα Ἀνδρ. στ) Τὸ κεντημένον, λευκὸν συνήθως ὑφασμα τὸ πε-ριθέον τὸ κάτω μέρος κλίνης Ἀνδρ. Ἰκαρ. Ἴος Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Κύθν. Λευκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Βούτσ. Δίβρ. Καλάβρυτ. Καρδαμ.) Σίκιν. Σκυρ. Σύρ. — Λεξ. Βλαστ. 274: Ὁ γῦρος τοῦ κρεββατιοῦ Σύρ. Ἐνα ὕρο τοῦ κρεββα-τιοῦ κεδῶ καὶ φαώθηκα (= ἐκουράσθη) Ἀπύρανθ. Γύρω 'ς τὰ κρεββάτια βάζανε γῦροι βλέχτινοι Ἴος. Συνών. γυρο-κοῦρετινο 1, γυροπόδι 2, τορναλέτο. ζ) Τὸ ἐν εἶδει δακτυλίου περιβάλλον τὴν κεφαλὴν γυναικὸς μαν-δήλιον Σκυρ. Συνών. κεφαλογύρι, σαρίκι. η) Ἡ τολύπη ἐξαμμένων μαλλίων, ὡς ἀποτελουμένη ἐκ δακτυλί-ων Μακεδ. (Χαλκιδ.) : Φκειάνου γῦρ' (τολυπεύω ἔριον). θ) Τὸ σχοινίον ἢ σύρμα, τὸ συνδέον τὰ ἄκρα τῶν κερατῶν ἀνεμομύλου Ἀμοργ. Ἡράκλ. Κίμωλ. Κύθν. Μύκ. Πάρ. Τῆν. Σίκιν. Σίφν. Σχινόυς. Φολέγ. Συνών. γυρόσκοινο. ι) Αἱ πέριξ τῶν μυλοπετρῶν ὑδρομύλου ἢ ἀνεμομύλου προ-φυλακτικαὶ σανίδες Ἰκαρ. Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Νάξ. (Ἐγκαρ. Φιλότ.) Τῆν. (Σμαρδάκ.) Συνών. γῦρα 4β, γυρόξυλο, γυρωσιά, φάκλα, ια) Ὁ διὰ χειροβόλων θερισμένου σίτου, κριθῆς κ.τ.τ. σχηματιζόμενος περὶ τὸ κράσπεδον τοῦ ἄλωνιου κύκλος Πελοπν. (Κάμπος Λάκων. Κορινθ.): Νὰ ρί-ξωμε τὸ γῦρο Κάμπος Λάκων. || Παροιμ. Ὁ γῦρος τ' ἄλω-νιοῦ τρώει τὰ δεμάτια (ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀδικοῦν τοὺς ἀδυνάτους Κορινθ.) ιβ) Ἐπὶ νήσων, ἢ αἰγιαλίτις ζώνη

Κύθηρ.: Ψαρεύει 'ς τὸ γῦρο τοῦ νησιοῦ. 17) Ἡ ἀκτὴ Κρήτ. Κύπρ.: Ὁ γῦρος τοῦ γιγαλοῦ Κρήτ. Ἡ θάλασσα ἔσυρεν ἄμ-
μον εἰς τὸν γῦρον Κύπρ. || Παροιμ. "Ὅσο πλέεις τὸ γῦρο,
βάστα (πρὸ τῶν ἐμποδίων νὰ ἐνεργῇς μετὰ περισκέψεως)
Κρήτ. 18) Τὸ κράσπεδον τοῦ γυναικείου ἐνδύματος Ἀθῆν.
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἰθάκ. Μακεδ. (Βλάστ.) Κύπρ. Κῶς Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Γαρδικ.) Σκυρ. Σύμ.
—Κ. Χατζοπ., Ἀγάπ., 5: "Ἡμπλεξεν ὁ γῦρος τοῦ φουστανιοῦ
της 'ς τὴν γαρφίτσαν τῆς ἐστῆς Κῶς. Καλέ, 'γὰ κατέβασε
τὸ ῥο τοῦ φουστανιοῦ μου, 'γὰ εἶναι κοδό Ἀπύρανθ. Φου-
στάνι μὲ δύο φαρυπαλάδες κάτω 'ς τὸ γῦρο Κ. Χατζοπ., ἐνθ'
ἀν. || Παροιμ. Κόβομε τὸ γῦρο καὶ βαλοῦνομε τὴ βοὶ διὰ
(ἐπὶ τῶν φροντισμάτων διὰ τὰ ἐπουσιώδη, ἐνθ' ἀμελοῦν διὰ τὰ
οὐσιώδη) Μάν. Τί σὶ μέλ' ἐσέν', καλέ μ', γὰ τὸν γῦρον τῆς
πονδιᾶς μ'; (ἐκαστος φροντίζει περὶ τῆς ὑποθέσεώς του)
Ζαγόρ.

Λεῖπ' ὁ γῦρος κ' ἡ ποδιά | καὶ τὰ δὺο τὰ μπροστινά
(ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐπιχειρούντων καὶ οὐδὲν περατούντων)
Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Τὸ ψάρι - μέσα 'ς τὸν - γιγαλόμ παίζει μετὰ τὸ χταπόδι,
νά 'μουγ - γυρὸς τοῦ φουστανιοῦ, νὰ σοῦ 'ντζιζα τὸ πόδι
Κύπρ. Συνών. γυρὸ ποδὰς, γυρὸ πόδι 1, ποδὸ-
γυρὸς. 19) Ἡ ὀσφὺς καὶ μάλιστα τοῦ παχέος ἀνθρώπου,
ἐκ τοῦ σχήματος Κεφαλῆ. Μοῦ πονάει ὁ γῦρος. "Ἐπεσε ἡ
ζώνη ἀπὸ τὸ γῦρο μου. Συνών. βεδρά, μέση. 20) Εἰς
τὴν γλῶσσαν τῶν ὑποδηματοποιῶν, τὸ τμήμα τοῦ ὑποδή-
ματος, τὸ καλύπτει τὸν ταρσόν, τὸ μετατάρσιον καὶ τοὺς
δακτύλους τοῦ ποδός. Ὁ γῦρος τοῦ παπουτσιοῦ, κοιν. Συ-
νών. ψίδι. 4) Ὁ κύκλος, ὁ σχηματιζόμενος ὑπὸ προσώ-
πων ἢ πραγμάτων τοποθετημένων κυκλικῶς κοιν.: Ἐ-
κάθησαν ὅλοι 'ς τὸ γῦρο. Τὰ παιδιὰ ἔκαμαν ἓνα γῦρο κ'
ἔβαλαν 'ς τὴ μέση τὴ γιγὰ καὶ τοὺς ἔλεγε παραμῦθια κοιν.
'Υστερὰ ῥαδιζάντζουνάει οὐλτες 'ς τὸν-γῦρο (εἰς τὸ τέ-
λος ἀραδιάζονται ὅλοι εἰς κύκλον) Ἀστ. Γυρ'βουλιὰ ἀπόξ'
ἀπ' τ' μάντρα ἦτον κουλ'τὰ τὰ κυπαρίσσια ἓνα γῦρου
Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. 'Σ τὸ γῦρο μου (πλησίον μου) Κρήτ.
κ.ά. || Παροιμ. Τρεῖς 'ς τὸ γῦρο (ἐπὶ τῶν ἐνεργούντων δι'
ἴδιον ὄφελος εἰς βάρος ἄλλων) πολλὰ. Τρεῖς τοῦ γῦρου
εἶναι τούτη (ἐπὶ γυναικὸς ἐπιληψίμου διαγωγῆς) Πελοπν.
(Καρδάμ.)

"Ἐλα τὸ γῦρο, νὰ μαθήσωμε τὸ χοῖρο
(ἐπὶ συμπράξεως φαύλων, σκοπούντων τὴν γύμνωσιν ἀνυ-
πόπτου θύματος) Ν. Πολίτ., Παροιμ., 4, 270. || Ἄσμ.

Κάμετε τόπον, ἄρκονδες, καὶ σεῖς, παππάδες, γῦρο
κὶ ἀπόγυρο, φτωχολογιά, νὰ 'μβω νὰ τήφ-φιλήσω
Νίσυρ.

Κάμετε γῦρον, ἄρκονδες, καὶ γῦρον οἱ παππάδες
καὶ γῦρον ἡ δικολογία, νὰ 'μβω νὰ τοῦ μιλήσω
Τῆλ. Ἡ σημ. ἤδη Ἑλληνιστ. Πβ. Πολυβ. 29.11.5 «γῦ-
ρος οὐρανοῦ». β) Κατὰ σημασιολογικὴν ἐπέκτ., οἱ συγγενεῖς,
ὁ κύκλος τῶν συγγενῶν Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναυπακτ.) —
Α. Passow, Popular. Carm. 5,56: Νά 'ν' καλὰ ἡ γῦρος
μας Ναυπακτ. Σὶ χαρά, σὶ λέπ' ἔρχιτι οὐλτος οὐ γῦρος
Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Στέγω καὶ συλλογίζομαι, τ' ἔπαθε ὁ γῦρος πού 'χα,
ὁπού 'χα κάστρο φαμελιὰ καὶ κάστρο γεμιολόγι
Α. Passow, ἐνθ' ἀν. 5) Παιδιὰ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἡμίσεις
ἐκ τῶν παιζόντων παιδίων εὐρίσκονται ἐντὸς κύκλου κεχα-
γμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ κινούμενοι διὰ τοῦ ἐνὸς ποδός
προσπαθοῦν νὰ θίξουν διὰ τῆς χειρὸς τοὺς ἐτέρους ἡμίσεις,

οἱ ὅποιοι τρέχουν περὶ τοῦ κύκλου Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
β) Παιδιὰ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παίζοντες τοποθετοῦν εἰς τὸ
κέντρον κύκλου κεχαγμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀστράγαλον
προβάτου καὶ ἰστάμενοι περὶ τοῦ κύκλου προσπαθοῦν νὰ
πλήξουν τὸν ἀστράγαλον δι' ἐτέρου μεγαλυτέρου, κατὰ τὸ
πλεῖστον τῆς ἐλάφου, καὶ νὰ ἐκσφενδονίσουν αὐτοὺς ἐκτὸς
τοῦ κύκλου Ρόδ. 6) Ὁ κύκλιος χορὸς Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ.
Μακεδ. (Ὀλυμπ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σύμ. Τσακων. (Μέ-
λαν. Πραστ. Τυρ.): κ.ά.: Νὰ φέρουμ' ἓνα γῦρον (νὰ χο-
ρεύσωμεν) Στρόπον. Πάνι τρεῖς γῦρους οὐ χορὸς αὐτόθ.
'Εμποίτ' ἓ ἓνα δὴ γιοῦροι τὸ χορὸ, τῶ' ἐμπαίτσε (= ἔκαμε
ἓνα δύο γῦρους 'ς τὸ χορὸ, καὶ βγήκε) || Παροιμ. "Ab-ba 'ς
τόν-γῦρον - νὰ δῆς (πρὸς ἐκεῖνον ὁ ὅποιος, ἐνθ' εἶναι ξένος
πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, παρέχει συμβουλὰς περὶ τοῦ πρακτέου
ab-ba=ἔμπα, εἰσελθε). Συνών. παροιμ. "Ὅ ποιος εἶν'
ἀπέξω ἀπ' τὸ χορὸ, πολλὰ τραγοῦδια ξέ-
ρει. Σύμ. || Ἄσμ.

Πιάνει τοὺς νιοὺς ἀπ' τὰ μαλλιά, τοὺς γέροντας ἀπ' τὰ χέρια,
πιάνει καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ τὸ γῦρο νὰ χορεύουν
Καλάβρυτ. β) Ὁ γαμήλιος χορὸς, ὁ χορὸς τοῦ Ἡσαῖα Ἀ-
γαθον. Ἀμοργ. Λέρ. Ρόδ. κ.ά.: Ἄσμ.

Κουμβάρε, πὺν στεφάνωσες τῶν γύρισες τὸν-γῦρο,
νὰ σ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ βάλῃς καὶ τὸ μῦρο
Λέρ. 7) Ἡ στροφή, ἡ κυκλικὴ κίνησις πολλὰ. Δὲ βο-
φτάκανε νὰ φέρουνε δὺο γύνους τὰ ζῶντα βούλιαξε τ' ἄλῶν'
Σαμοθρ. "Εμπα 'ς τ' ἄλῶνιν, γάμε πενδέξῃ γῦρους τῶ'
ἔβγα Κῶς "Ἐκαμες πολλοὺς γιοῦρους 'ς τ' ἄλῶνι Πελοπν.
(Οἶτυλ.) || Φρ. Τὰ ζῶντα τοῦ γῦρου (τὰ ἀλωνίζοντα ζῶντα) Τῆλ.
β) Τὸ ἐπὶ ὀβελοῦ περασμένον τεμάχιον κρέατος, τὸ ὅποιον
ψήνεται περιστρεφόμενον τοῦ ὀβελοῦ πλησίον ἀνημμένων
ἀνθράκων Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. Συνών. ντορέ, κεμπάπ.
8) Ἡ περίοδος, συνήθως ἡ πρὸς ἀναψυχὴν κοιν. καὶ Πόντ.
Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Τυρ. κ.ά.): Πάμε νὰ κάνουμε ἓνα
γῦρο κοιν. "Ἐδωκα γυρὸν νὰ τὸ βρῶ (περιῆλθον παντοῦ, διὰ
νὰ τὸν εὕρω) Κύπρ. "Εγυρίζαν γυρὸν τοῦ γυροῦ νὰ 'βροῦν
πόρταν αὐτόθ. || Φρ. Τὸ μωρὸ πάει τὸ γῦρο (ἀρχίζει νὰ κά-
νῃ τὰ πρῶτα βήματα) Ἀνδρ. Μύκ. || Ἄσμ.

Χτυπᾷ τοῦ πύρκου τρεῖς γυροὺς τῶν πόρταν ἐν-ι-βρί-
σκει

Κύπρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυρὸ 1. 9) Ἡ σειρὰ εἰς τὴν
χρονικὴν ἀκολουθίαν Κύπρ. (Μένεικ.) κ.ά. "Ἡρτεν ὁ γυρὸς
μου Μένεικ. Συνών. ἀράδα 6, ἀραδιὰ 2, ἀραδίτσα
2, ἀραδοῦλα, σεῖρα, σεῖροῦλα. 10) Ἐπιρρηματ.
κατ' αἰτιατ., εἰς σχῆμα κύκλου Κύπρ. (Μένεικ. κ.ά.): Τσα-
κων. (Μέλαν. Πραστ. Τυρ. κ.ά.): Γιούρε-γιούρε τὰν τῆα
(γύρω - γύρω στὸ σπίτι) Μέλαν. Γυρίζουν τὸν προβολέα
γυρὸν - γυρὸν (γύρω - γύρω) Μένεικ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Σ τὸ Γῦρο Εὐβ.
(Βρύς.) Κάμπ. Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) Κῶς (Καρδάμ.) Λέσβ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Λαγκαδ. Τριφυλ.
κ.ά.) Στερελλ. (Μεσολόγγ. κ.ά.) 'Σ τὸ γάτω Γῦρο Δ. Κρήτ.
'Σ τὸ Γῦρο τοῦ Χάε Τῆλ. Γιούρος Εὐβ. (Κουρ.) Γυρὸς Κύπρ.
(Ἀμμόχ. Λεμεσ. Λευκωσ. Μένεικ. Πάφ.) Γυρὸς τῆς Ἀ-
βρολιᾶς - τοῦ Κτηροῦ - τοῦ Τίλ-κη Κύπρ. (Λεμεσ.) Γυρὸς
τῆς Ἀορατερῆς - Ρίζας - Ταυτοῦ-κας - τοῦ "Αι-Νικόλα -
"Ἐλα - Μεν-νέ - Πλοοῦ - Σταυροῦ Κύπρ. (Πάφ.) Γυρὸς τοῦ
Νικόλα - Ρότσου - τῆς Φρακτῆς Κύπρ. (Λευκωσ.) Γυρὸς
τῆς Τρεμινθῆς - Χαλούσης - τῶν Περιολουδιῶν Κύπρ.
(Κερύν.) Γυρὸς, τὸ Τῆν. Γυροὶ οἱ Κύπρ. (Ἀμμόχ. Λεμεσ.
Λευκωσ. Πάφ.) Κάτω Γῦροι Κάμπ.

